

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg.

(Lovforslaget (nr. 121) findes i tillæg A. sp. 1551, fremsættelsen i tidenden sp. 4110).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Niels Mørk: Det foreliggende lovforslag, som vedrører omsorgen for talelidende og ordblinde, kan jeg give mit partis fulde tilslutning til.

Søren Andersen: Det foreliggende lovforslag går ud på en forlængelse af den gældende lov. Jeg skal kun sige, at det glæder mig, at undervisningen af ordblinde og talelidende er et område, som kommunerne i stigende grad tager sig af. Et sagkyndigt udvalg har også udtalt, at der endnu er områder, hvor der ikke kan ydes sagkyndig undervisning uden ved hjælp af denne lovgivning. Det er stadig væk nødvendigt, at der er mulighed for ambulante undervisning efter denne lovs regler. Jeg skal gøre denne mening til min egen og skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget.

Gertie Wandel: Mit parti synes, at der igennem denne lovgivning er sat nogle udmærkede foranstaltninger i værk til hjælp for de talelidende og de ordblinde. Vi synes, det er en værdifuld udvikling, der er i gang, således at det måske mere og mere kan gå over til skolevæsenet at tage sig af de børn i skolealderen, der har disse vanskeligheder. Vi synes, det er godt, at udviklingen fortsætter og kan give vor fulde tilslutning til, at revisionen udskydes.

Else-Merete Ross: Selv om lovforslaget kun drejer sig om at ophæve revisionsbestemmelsen for § 71 i forsorgsloven, vil jeg gerne have lov til at gøre nogle bemærkninger angående § 71 og motivere, hvorfor jeg mener, at paragraffen skal bibeholdes i sin nuværende form.

Det var en udmærket ordning, der indførtes i forsorgsloven i 1954, da staten overtog udgifterne ved den ambulante behandling af talelidende og sværere tilfælde af ordblindhed uanset patientens økonomiske forhold. Hvis docent R. H. Pedersen, magister

Henning Meyer og professor Henning Rønne og andre af ordblindesagens pionerer havde levet, ville de have glædet sig dels over statens overtagelse af udgifterne i forbindelse med forsorgen for ordblinde, dels over at se den udbygning af specialundervisningen for ordblinde eller læseretardedede børn og unge, som efterhånden breder sig mere og mere i skolerne.

Til trods for det initiativ, der i 30'erne var taget på ordblindeundervisningens område i København og på Frederiksberg, mindes jeg en skoleinspektør i en af omegnskommunerne, der et stykke ind i 40'erne affærdigede en bekymret mor til et barn, som af professor Rønne var karakteriseret som ordblind af mere end middelsvår grad, med, at det var det sædvanlige med disse intellektuelle forældre, de kunne aldrig få pacet deres børn hurtigt nok frem. Ordblindhed var for denne skoleinspektør endnu et ukendt begreb. På dette tidspunkt var den eneste udvej i den kommune at give barnet privat ordblindeundervisning suppleret med daglig undervisning fra forældrenes side.

Det er måske kun lærere og forældre til ordblinde børn, der fuldt ud kan forstå, hvilken kolossal betydning det har, at det at være ordblind nu erkendes som et alvorligt handicap, og at der nu sættes ind på at afhjælpe eller mindske dette handicap i så stor udstrækning som muligt. Mange ordblinde børn føler sig frygteligt mindreværdige og taber tilliden til sig selv også på andre områder. Derfor er det også af psykologiske grunde vigtigt at sætte ind så tidligt som muligt.

Både for talelidende og ordblinde børn finder jeg det meget ønskeligt, at specialundervisningen udbygges så stærkt som muligt inden for den almindelige folkeskole, at de fleste børn kan blive i det vante skolemiljø, selv om de får specialundervisning. I de kommende år vil den forøgede uddannelse af lærere til specialundervisning skabe endnu bedre muligheder herfor end hidtil.

Blandt børn i skolealderen vil forsorgslovens § 71 vel efterhånden kunne reduceres til kun at omfatte de meget svære tilfælde af ordblindhed og talelidende og de børn, som må have ophold på et statens institutter for talelidende, og endelig de børn, der igennem deres skole ikke har mulighed for kvalificeret undervisning. Det nære sam-

[Else-Merete Ross.]

arbejde mellem skolen og forsorgen, som omtales i bemærkningerne, er naturligvis i høj grad påkrævet.

Trods nok så god specialundervisning i folkeskolen vil der sikkert i fremtiden — omend forhåbentlig i mindre udstrækning end nu — være behov for, at talelidende og ordblinde også ud over skolealderen kan få ambulante behandling efter henvisning fra tale- og ordblindeforsorgen. Desuden vil der jo endnu i mange år fremover være mennesker, som ikke har fået specialundervisning i skolen, og som derfor har behov for den hjælp, der kan gives dem efter skoletidens ophør.

Jeg skal derfor anbefale, at der ikke foretages ændringer i de gældende bestemmelser i § 71.

Chr. Madsen: På mit partis vegne skal jeg ganske kort anbefale det foreliggende lovforslag.

Mose Hansen: Under henvisning til den højtærede socialministers fremsættelsestale og bemærkningerne til lovforslaget kan jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne på den højtærede socialministers vegne takke for den venlige modtagelse; lovforslaget har fået fra alle sider.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om børne- og ungdomsforsorg. (Om udskydelse af revision).

(Lovforslaget (nr. 128) findes i tillæg A, sp. 1593, fremsættelsen i tidenden sp. 4233).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Niels Mørk: Også dette lovforslag, som går ud på udskydelse af revisionen af loven om børne- og ungdomsforsorg til efteråret, kan

jeg på mit partis vegne anbefale til vedtagelse.

Søren Andersen: Anbefaler.

Gertie Wandel: Mit parti synes, det er fuldstændig rigtigt, at forslag om en så omfattende lovgivning ikke bliver fremsat på et så sent tidspunkt af samlingen, men bliver udskudt til næste folketingsår.

Else-Merete Ross: På det radikale venstres vegne kan jeg give tilslutning til det foreliggende lovforslag.

Jeg vil dog gerne henstille, at den betænkning, som det nedsatte udvalg har afgivet til socialministeren, bliver tilgængelig for folketingets medlemmer eller for parti-grupperne, inden dette folketingsårs afslutning, således at der kan blive god tid til at sætte sig ind i det nye lovforslag om børne- og ungdomsforsorg.

Chr. Madsen: Også jeg kan anbefale det foreliggende lovforslag og skal kun gøre et par bemærkninger. Vi håber, at vi får betænkningen i ordentlig tid, så man kan få god tid til at sætte sig ind i dens indhold, inden lovforslag fremsættes. Den udsættelse, som nu sker, vil — tror jeg — vække en del uro rundt omkring i befolkningen på grund af de børnemishandlingssager, der har været i den sidste tid. Det er nok rigtigt, at det er meget påkrævet, at denne lovgivning bliver optaget til revision, og at der bliver skabt et andet fundament for børne- og ungdomsforsorgen.

Men altså: jeg anbefaler.

Mose Hansen: På mit partis vegne kan jeg anbefale den foreslåede revisionsbestemmelse.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne på socialministerens vegne takke for tilslutningen, idet jeg dog tilføjer, at jeg ved, at socialministeren beklager ikke allerede nu at kunne fremsætte lovforslaget, men det forslag, der er udarbejdet, indebærer jo en fuldstændig omarbejdning af loven i dens nuværende skikkelse og indebærer også visse realitetsændringer. Derfor er det vel rimeligt, at vi venter med fremsættelsen indtil efteråret. Regeringen har